

Värmland / Säffle / Långserud kyrkogård

Lovisa Anderssons familjegrav

Lovisas far Johannes dog bara ett år efter Lovisas giftermål med Karl, medan hennes mor levde tills döttrarna var 17, 15 och 11 år gamla. Man kan förmoda att mormor Maria var till stor hjälp efter att Karl emigrerat. 1922 flyttade dottern Signe hem till sin mor och Murarekullen igen efter 12 år i USA. Hon arbetade som sömmerska. 1938 återvände hon till USA, tog hand om sin far under hans sista två år i livet och dog 1940, samma år som fadern.

Ingrid Maria (1913–1991) och Signe Lovisa (1920–2003) var Lovisas barnbarn, döttrar till Ester och folkskolläraren Harald Andersson, född 1881 i Rudsbyn, Långserud, död 1960. Båda systrarna utbildade sig till småskollärarinnor. De följde i släktens fotspår, där fadern, båda fastrarna, farfadern och mormor Lovisa alla var lärare. Även deras bror Henrik Andersson (1915–1984) var lärare men också kantor i Långserud. Ingrid arbetade i Högboda och Grums, och Signe i Gillberga. Ingen av dem gifte sig eller fick barn.

Småskollärare var 1858–1968 en lärare som undervisade i småskolans klasser 1–2. Där skulle man framför allt öva grundläggande färdigheter i läsning, skrivning och räkning. Från och med 1866 fanns det möjlighet för kvinnor att läsa särskilda kurser för att bli småskollärarinnor, och 1878 blev det bestämt att ett års studier vid folkskollärarseminarium gav behörighet att undervisa i småskolan.

Undervisningen i småskolan sköttes i regel av en kvinnlig lärare. 1868 utgjorde manliga småskollärare 50 % av kåren, men år 1900 var de bara 4 %. Småskollärarna var en lärarkategori som i regel hade sämre utbildning, sämre anställningsvillkor och lägre lön än folkskolans övriga lärare under 1800-talet.

År 1911 tog den dominerande lärarorganisationen SAF öppet ställning för likalönsprincipen, vilket väckte stor opposition bland manliga folkskollärare. Folkskolläraryrket hävdade att kvinnorna saknade förmåga att hålla disciplinen och att de inte klarade av att fostra pojkar till män. Generellt ansågs lärarinnorna representera en sämre arbetskraft. Därför borde dessa tilldelas de enklare sysslorna inom folkskolan, det vill säga att undervisa yngre elever och flickor. De mera krävande sysslorna måste däremot skötas av manliga lärare, som därför borde ha högre lön.

1904 tjänade en småskollärare 500–680 kronor per år. Då ingick även fri bostad och bränsle.